

Teta

»Pi, pi, pi, cipke, cipke, pi, pi...«

Stoji sredi dvorišča. V levi roki ima košaro, z desno pa sega vanjo po koruzna zrna in jih meče okrog sebe. Krog nje je polno kokoši, ki hite pobirat koruzo.

»Pi, pi, pi...«

Sama je. Stara ženska s košaro. Majhna in debela. Na sebi ima rožasto haljo in predpasnik temne barve. Izpod halje gleda dvoje golih debelih nog. Nogi sta beli — kot da bi bili tako mrzli, da sta beli. Obuta je v stare pošvedrane copate. Hodi počasi, prav tako počasi govori in težko sope.

Posijalo je sonce. Z glave si je snela ruto. Njeni lasje so sivi, redki in mastni. So spuščeni. Rahlo je odprla usta, kot da bi se hotela posmejati. Škrbasta je.

»Boris, parnes mi pou kile kruha pa ene bombojne. Ta kisle.«

V roko mi je pomolila umazano plastično vrečko, v kateri je bil skrbno zavit pettisočak in nekaj drobiža. Prinesel sem ji kruha. Večerjala bo podrobljenega v kavo.

Nekoč je rekla, da bo umrla in da noče umreti tako sama. Pri njej je spala nečakinja, da Tete ne bi bilo strah. Pretekli so tedni, a Teta ni umrla. Nečakinja je še dolgo spala pri njej, potem pa je nekega dne odšla. Od takrat je preteklo že dvajset let in Teta je še vedno živa.

Pozimi sem bil pri njej. Ležala je v postelji in gledala vame. Glasno je sopla. Celo zimo ni bila zunaj.

»Zdejv pa hmal pomlad, vte pa lohk šla mal von.«

»A. Neč nam šla von. Sem tok umarla.«

Sedaj nihče več ne bedi pri njej.

»Pejte po fajmaštra! Teta j djala, dev umarla.«

VLADO PIRC

Rojstvo poezije

Neki mož je zelo rad jedel umešana jajca z zeleno papriko. Njegova žena je bila zlobna možača, ki ga je tepla in vselej zbudila, kadar je zaspal med lilijami. Rada je tudi jezikalna in nevarno bliskala z očmi. Nekoč ga je nepričakovano in popolnoma brez razloga oplazila z mokro cunjjo. Mož je dvignil glavo iznad mize ter izpljunil cvetico. Med rumene zobe je zamrmral nekaj o zmešani kavki in odšel brez slovesa v svet.

Dolgo je hodil sem ter tja. Ves čas si je ponavljal, da ne sme prej pasti med hudobne, rdečeoke palčke, preden ne zve odgovora na vprašanje.

Končno je prišel do velike reke, ki se je izlivala v morje. Ob reki je sedel moder mož in strmel v plesoče valove. Z zgornjim delom života je podpiral mogočno sivo brado in nič ni motilo njegovega miru. Kaj je premišljeval? Da je človek samo prah veselja, vržen v svet? Ali pa si je dopovedoval, da je koristno in dobro, ker se je odpovedal življenju med hruščem vsakdana in se potopil med opojne vonjave trav, zarij ter reke, ob kateri počiva na ploščatem kamnu. Nikdar ne bomo izvedeli!

Človek iz mesta je pristopil k samotnemu možu in ga vprašal, kje naj najde resnico.

Moder mož mu je odgovoril: »Beri pesniške zbirke in našel jo boš!« Medtem mu je na ramo sedla drobna ptičica.

Mož iz mesta je videl v ničnem življenju prav malo ptic in je vprašal, kakšna ptica da je to.

»Slavec!«

Stari mož mu je razložil, da pesnike po smrti vržejo slavcem, ti pa jih pohodijo. Mož iz mesta je strme poslušal. Poznal je sicer koristnost ptic, vendar ni vedel, čemu služijo po milosti poezije.

Zadovoljen z odgovorom se je vrnil v mesto. Posihmal je živel srečno.

MARIJA PODNAR

Noč

Temno, z zvezdami posejano nebo. Luna kot zlatozapečeni hleb kruha... Zvezde kot drobtine raztresene po nebu... Tam daleč pred seboj čutim tovarniške dimnike. Pisk vlaka razreže tišino, pa se zopet oddalji, kot topot nog je še, kot šum vetra, kot praznina vprašanja... Sence se premikajo, v daljavi slišim šumenje reke. Tišina se prepleta s šumi, vsak vzdih je slišati kot klic. Noč objema zemljo s svojimi temnimi, črnimi rokavi in niti svetloba ulične svetilke ne more pregnati teme.

Na križišču

Prišel je do križišča.

»Kam?«

Nič, le odmev lastnega dihanja in sonce, vroče poletno sonce. Mnogo je premišljeval o tem, kam bo šel, če bo prišel na križišče. A zdaj, ko je tu, ne ve nič več.

»Na levo, na desno, morda naravnost? Glej, tista je tako široka, bela!? Lahko bo hoditi po njej. In tista je taka kakor ona, po kateri sem že hodil. In tista!? In tista!?

Med grmovjem je zagledal stezo. Majhno, skrito, vso obraslo s cvetjem in drevjem.

Odločil se je. Stopil je na stezo. Tisto majhno, skrito, vso obraslo s cvetjem in drevjem.

»Strma je, težka, a zato lepa,« je še pomislil.

Človek

Je človek res človek? Je res tisto, kar pravijo o njem? Je res to isti človek, ki je bil že na Luni, je to res on, ki na naslovne strani časopisov piše: Pomagajmo človeštvu. Da je to on?

Da, to je tisti! To je tisti, ki pošilja denar za lačne, to je tisti, ki s tehniko in razumom osvaja veselje, to je on, ki celó z debelo tiskanimi črkami piše parole.

Ob pol šestih so z avtobusne postaje odpeljali človeka, ki je nezavesten ležal na tleh, pa ga začuda noben »človek« ni videl.